

стеното приготвя вече нови дрехи за всички, които сж готови да ликвидиратъ съ старитѣ.

Сегашнитѣ хора се страхуватъ отъ новото, да не би, като го приематъ, да умратъ. Новото носи животъ, а не смъртъ. Влѣзе ли въ новия животъ, и като умира, и като оживява, човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, да не става никакво прекъсване на съзнанието му. Човѣкъ трѣбва съзнателно да умира и да оживява, да осиромашава и забогатява. Осиромашее ли, той трѣбва да каже като Иова: „Богъ даде, Богъ взе.“ Презъ каквито промѣни да минава, човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, да се ползува отъ тѣхъ, безъ да се обезсърдчава. При всички случаи на живота си, човѣкъ трѣбва да се държи за любовта и да знае, че тя не може да бжде нито света, нито грѣшна; нито умна, нито глупава. Тя е надъ всичко. Тя управлява свѣта.

Сега вие ме слушате и си мислите: Искаме да чуемъ нѣщо ново, да се освободимъ отъ страданията. Нѣма защо да чакате помощъ отвънъ. Вие сами можете да си помогнете, да се освободите отъ своитѣ мъчнотии и страдания. Очаквате ли на хората, тоягата ще се стовари върху гърба ви.

Двама просяци, единиятъ слѣпъ съ дветѣ си очи, а другиятъ — слѣпъ съ едното си око и куцъ съ единия си кракъ, тръгнали отъ село на село да просятъ. Тѣ отишли въ дома на единъ селянинъ, да искатъ хлѣбъ, пари, дрехи. Селянинътъ казалъ: Ще ви дамъ, каквото искате, но понеже имамъ много работа, помогнете ми малко. — Не можемъ, ние искаме до вечерята да обиколимъ още нѣколко села. — Чакайте тогава, азъ ще ви дамъ добъръ урокъ. Той взелъ тоягата си въ ржка и започналъ да ги налага по гърбоветѣ. Просяцитѣ забравили своитѣ недостатъци и веднага хукнали да бѣгатъ. Восъкътъ, съ който залепили очитѣ си, падналъ на земята, и тѣ прогледали, а куциятъ веднага оздравѣлъ. Стои селянинътъ следъ това и си казва: Наистина, Христосъ отвори очитѣ на единъ слѣпъ, а пъкъ азъ отворихъ очитѣ на двама слѣпи.

Казвамъ: Човѣкъ е дошълъ на земята да учи, а не да играе ролята на просякъ, да залепва очитѣ си съ восъкъ, или да превързва крака си, да минава за куцъ. Играе ли чужда роля, тоягата ще се стовари върху гърба му и, тогава, ще не ще, ще прогледа и ще проходи.